

Magyar—lengyel szállítványozási egyezményt írtak alá

1962. február 17-én Budapesten aláírták a Magyar Népköztársaság és a Lengyel Népköztársaság közötti hosszlejáratú szállítványozási egyezményt. Az egyezményt a két ország egymásközötti, valamint a két országon átmenő forgalom kérdéseit, továbbá a két ország áruforgalmának vasúti, kikötői és hajózási szolgáltatásainak kapcsolatos költségei fizetési feltételeit szabályozza a második ötéves terv időszakára. Az egyezmény nyomán a következő években növekszik a lengyel kikötőkön keresztülmenő magyar áruforgalom.

A Faust második részének pécsi bemutatója előtt

Interjú Csorba Győző József Attila-díjas költővel

A pécsi Felolvasó Színház hétfőn este mutatja be — az első rész múlt évi nagy sikere után — a Faust második részét. A bemutató előtt munkatársunk felkereste a mű fordítóját — Csorba Győző József Attila-díjas költőt — aki egyébként hétfőn este a bemutató előtt bevezető előadást tart Goethe művéről.

— Goethe a Faust második részében — mondta Csorba Győző — mindenekelőtt a tevékeny ember hőst formálta meg. Faust olyan ember, akit mérhetetlen tudásszomj és életvágy tölt el, aki mindent meg akar szerezni az életben,

nyolcvan évvel ezelőtt, sokkal sokrétűbb. Hiszen a tragédiában az a kérdés, hogy melyik az a pillanat, amikor Faust úgy érzi, hogy magának mondhatja mindazt, ami emberileg megszerezhető.

— Ami a Faustot ma különösen időszerűvé teszi — az a mű eszmái iva. Egy közösség minden tagjának a közös emberi érdek, a közös boldogság a célja, és ez a közösség a veszélytől se fél, mert az emberek a veszélyekkel is együttesen szállnak szembe. Azt hiszem, ezek nagyon is modern gondolatok. S hogy Goethe ezrei mennyire megelőzte saját korát, jellemző, hogy a Faust második részét életében ki sem adta, csupán a harmadik felvonás, a görög közjáték volt ismeretes. Goethe a művet lepecsételte és az asztalfiókba tette. Tudta, hogy az akkori kispolgári filiszter Németország alkalmatlan a mű megértésére. A mű epizódjai is mind az ember értékének emelésére, az emberi méltóság hangsúlyozására szolgálnak.

— Szilárd meggyőződésem, hogy egy ilyen előadás, amelyet a pécsi Felolvasó Színház rendez, okvetlenül ad valami jelentést is a műből. Igaz, hogy a 7500 soros művet teljes egészében nem lehet viszszaadni, az legalább hat óras előadást igényelne. Igaz, hogy így, mondhatnám: tömény formában nagyon nehéz a mű teljes felfogása, de ha a közönség eljut odáig, hogy a mű lényegét, a mű emberi-morális ívét megérti és meglatja, akkor már nagy munkát végzett az együttes. Erre pedig mód van. Az különösen hasznos a mű ilyen előadásának, hogy vizuális élményt nem nyújt, viszont lehetővé teszi a teljes koncentrációt a mű szövegére.

— Talán még egyetlen kérdést: néhány szót írni terveiről?
— Jelenleg ugyan nem fordítok, de számtalan megbízás vár. Az utóbbi esztendőben nagyon sokat fordítottam, és most szeretnék egy ideig — nem fordítani, hanem írni. Csak írni, hiszen a lírikusnak mindig sok közlendője van — fejezte be Csorba Győző az interjút.

Módszertani bemutató a gyermekszínházi színházról

A gyermekszínházi színház legjobb módszereit országsszerte keresik. Ehhez visz közelebb a március 16-án Pécsen megrendezésre kerülő gyermekszínházi bemutató. Ennek egyik érdekessége, hogy az ezen résztvevő kicsiny szereplők jelmezeit és a díszletek egy részét politechnikai foglalkozás keretében maguk állították össze.

Három szerző — három kép

Vasárnap nyílik meg a Hazafias Népfrent kiállítási termében a Fiatal Fotóművészek Kiállítása. Három fiatal fotóművész, Molnár Edit, Balla Demeter és Tillai Ernő Budapesten is sok elismerést szerzett képeit láthatjuk a kiállításon. A három fotóművész kollekciójából mutatunk be egy-egy képet.

Molnár Edit: Kórházban.

Balla Demeter: Érdekes.

Tillai Ernő: A szépség igézte.

Nehéz az emberekkel bánni...

Volt a Nevelők Háza egyik énekkara. Volt, mert úgy illik, hogy egy ilyen intézménynek énekkara is legyen. Korábban szerepelt is néha, tagjai lelkesen eljárógattak a próbára, nagyon szívesen vállalták az elfoglaltságot, a fáradságot. Szerették a kórusukat, az éneklést, a péntek esténkénti összejöveteleket.

Mindebben nem lenne semmi érdekes, hiszen sokhelyütt működnek kórusok kisebb-nagyobb sikerrel, jól vagy kevésbé jól. A Nevelők Háza énekkara nem a legjobbak közé tartozott, de hát egy városban sem működhetnek csak „legjobb” énekkarok. Az utóbbi két évben pedig tovább hanyatlott az énekkar. Megalkult a Liszt Ferenc kórus, megalkult a Mecsek-együttes és néhányan, akik úgy látták, hogy ott jobban érvényesíthetik hangjukat, ezekbe a fejlődésnek indult együttesekbe mentek. A legteljesebbek azonban ki-tartották régi együttesük mellett.

Völcsek Endre karnagy igen nagy ügyszereettel végezte feladatát, igyekezett új dalokat betanítani, a kórust összerakni, de minden igyekezete csak annyi eredménnyel járt, hogy az énekkar néha a Nevelők Háza saját rendezvényein fellépett, előadott néhány ének-számot. Önálló műsorra, nagyszabású szereplésre nem futotta az énekkar erejéből.

A Nevelők Háza azonban több ezer pécsi és baranyai pedagógust képvisel, s ennek meg felelően többet is kellene nyújtania az ott működő énekkarnak. Ezért javasolták a városi tanács művelődésügyi, osztálya munkatársai, Mohos Ferenc igazgató elvtársnak, hogy szervezze át az énekkart. Pontosabban: egy már működő énekkarnak, a Pécsi Kamarakórusnak, amely mindeddig „gazdátlanul” működött, váljon a gazdájává.

A bonyodalmak itt kezdődtek. A régi énekkar lelkes tagjai továbbra is szorgalmasan eljárógattak a próbákra. Nem sejtették, hogy ezeknek a próbáknak gyakorlati értelmük már nincs, mert a kórus az év végével feloszlik.

Mohos elvtárs nagy gondban volt. Hogyan mondja meg, hogy az énekkar feloszlik, mivel indokolja, nem sértődnek-e meg a régi kórusukhoz hű énekesek? Ha elmondja, miért nem kívánják tovább fenntartani a kórust, akkor el kell mondania, hogy a tagok jórészt-nek nem megy a kottaolvasás, a hangszálakkal, a hallással sincs minden teljesen rendben. Ezt valóban nem könnyű megmondani, ha igaz is, mert aki saját meggyőződése szerint tud énekelni, az nehezen veszi tudomásul, hogy ez a tudás kevés. Még nehezebb megmondani olyan embereknek, akik éveken át igen nagy lelkesedéssel, példamutató ügyszere-tel jártak el a próbákra.

Az igazgató azt a megoldást választotta, hogy nem beszélte meg a dolgot az énekkar tagjaival, hanem egyre ritkábban szerepeltette a kórust, nem sürgette, nem ellenőrizte a próbákat, nem rőtta meg azokat, akik alapos

indok nélkül hiányoztak, azaz röviden szólva: nem törődött többé az énekkarral, pedig korábban ő maga is gyakran beállt a karba énekelni. Csak egy itarácsony előtti próbán lépett a kórus tagjai elé és bejelentette, hogy ez a próba lesz az utolsó.

Ez hiba volt. Okot adott arra, hogy a régi énekkar tagjai között meginduljon a találgatás. Többen nem is úgy értették a bejelentést, hogy feloszlott az énekkar, hanem csak úgy, hogy „ebben az évben” ez az utolsó próba, amit viszont természetesen találtak, hiszen év vége volt. A zavart fokozta, hogy januárban azután a Nevelők Háza meghívókat küldött szét, amely tudatta az érdekeltekkel, hogy „... a Nevelők Háza kamarakórusa a téli szünet után folytatja próbáit.” De ezt a meghívót már a Pécsi Kamarakórus tagjai kapták, a régi énekkar pedig nem hívta össze többé senki.

A Nevelők Háza vezetősége el akarta kerülni, hogy megsértsen a régi énekkar néhány lelkes tagját. Az eredmény az lett, hogy a „konspiratív” módon végrehajtott átszervezés-sel a régi énekkar valamennyi tagját megsértették, s azok most sértődötten és megbántottan panaszozzák mellőzöttségüket.

Most az a helyzet, hogy van a Nevelők Háza-nak egy huszonhét tagú kamarakórusa, amely a pécsi ünnepi hetekre önálló műsorral készül, ritkán hallott kórusműveket tanul be — viszont van húszegynéhány sértődött régi dalos, aki úgy érzi, hogy személyében bántották meg és tájékozása sem megy a Nevelők Házában, sőt az is előfordul, hogy egyikük-másikuk, ha a Nevelők Házában gondnokával vagy igazgatójával találkozik, tüntetően elfordítja a fejét. Az előbbi helyeselni lehet, a Nevelők Házában szükség van egy jobb énekkarra, mint a korábbi volt. Az utóbbit azonban jobb lett volna elkerülni.

De el lehetett-e kerülni? Azt hiszem, igen. Úgy, hogy a Nevelők Háza vezetősége időben, s az énekkari aktivitást többéves szorgalmát, lelkesedését megillető tapintattal, de nyíltan és határozottan, titkolódzás nélkül megmondja miről van szó. A régi énekkar tagjai is megértették volna — bár természetesen néhányan akkor is megsértődnek —, hogy a tervezett átszervezés hasznos és szükséges. Sőt, „belső használatra”, a nyilvános szereplés igénye nélkül talán a régi kórus is megmaradhatott volna. Hiszen ezek a dalosok nem azért jártak a Nevelők Házába, mintha ebből anyagi előnyök származtak volna, hanem mert szeretik a dalt. Mohos elvtárs szerint is ez megoldható lett volna.

A tanulság az, hogy a népművelési munkában sohasem szabad figyelmen kívül hagyni az emberek érzelmszerűségét. De az is, hogy aki műkedvelő munkában talál élvezetet, azért ne feledkezzen meg az önkritikáról sem, s ha nem is esik jól, gondoljon arra, hogy nem lehet mindenki Caruso.

(Mészáros)

Képzőművészeti szakkör a Kesztölygyárban

A Pécsi Kesztölygyárban hamarosan megkezdődik a képzőművészeti szakkör. A gyár dolgozói közül harminc-negyet kértek eddig, hogy izlésük és kézügyességük fejlesztése érdekében szabadidejükben — rendszeresen foglalkozhassanak esztétikával, rajzolás-sal, festéssel. Az üzemi párt- és KISZ-szervezet, valamint az üzem vezetősége támogatta is a kérést és a képzőművészek helyi csoportja segítségével megszervezték a képzőművész szakkört. A szakkör működéséhez az üzemi művelődési otthonban biztosítottak helyet, s gondoskodtak a berendezéshez, kellékek beszerzéséhez szükséges anyagi eszközökről is. Problémát okozott az, hogy a gyár két műszakban dolgozik, s a délutánosok nem vehetnek részt az esti szakköri foglalkozásokon, de Remező Béla festőművész, a Kesztölygyár dolgozója a délutánosok számára délelőtti tart szakköri foglalkozást.

Vita Pécs zenei életéről

Szombaton délelőtt megbeszélésen gyűltek össze a Városi Tanács háza kistermében Pécs és Baranya zenei életének képviselői. A megjelen-ték előtt Frideczky Frigyes elvtárs, a Művelődésügyi Minisztérium Színházi és Zenei Osztályának munkatársa szá-molt be azokról a tapasztalatokról, melyeket a város és a megye zenei életének több, — mint fél éven át tartó tanulmányozása során szerzett.

Gábor József elvtársnak, a városi tanács v. b. művelődésügyi osztálya vezetőjének megnyitó szavai után Frideczky elvtárs részletesen elemző értékelésben elisméren szólott a külföldi útja miatt távollevő Antal György és Paulusz Elemér munkásságáról, Pécs hangversenyéletéről, az Országos Fitharmónia eredményes szervező munkájáról, a bérleti sorozat jelentőségéről, mely különösen az ifjúsági előadásoknál nyilvánul meg. Külön megemlítet-

te Agócsy László színvonalas ismertető előadásait. Beszélte a Pécsi Szimfonikus Zenekar szerepéről, és megemlítette néhány hiányosságot, többek között a vonósok kis létszámát.

A színház műsorpolitikájáról és az operatársulatról szóló rámutatott a még fellelhető hiányosságokra azzal, hogy a társulat egészében betölti feladatát. A legnagyobb elismerés hangján szólott a balettről, melynek országos viszonylatban is kiemelkedő művészi produkciói Eck Imre te-hetségét dicsérik. Mint nyere-ségét említette a színház új, fiatal karmesterét, Sándor Jánost, akinek fokozottabb szerepet kell biztosítani a város zenei életében.

Az öntevékeny együttesek munkájáról szólva elsősorban a Liszt Ferenc kórusról emlékezett meg, mely a város leg-számottevőbb együttese, amellyel kevés város dicsekedhet. A Mecsek Művészeti

Együttes munkáját értékelve a kórus nem eléggé kiegyenlített hangzását bírálta. Hosszasan szólott Frideczky elvtárs a Szakszervezetek Megyei Tanácsának kulturális munkájáról és mindazokról a lehetőségekről, melyek megvalósítása rájuk hárul. Elsősorban az üzemi munkásság kultúrális igényeinek fokozott ki-elégítését, valamint a közön-ség-szervezés problémáinak megoldását helyezte előtérbe. Részletesen ismertette tapasztalatait Komló zenei életével kapcsolatban is.

Frideczky elvtárs értékes beszámolóját baráti beszélgetés követte, melynek során a részletproblémák mellett szóba került az amatőr-zenei szakkörök felállításának szükség-sége, valamint a zenei életben megnyilvánuló és a fejlődést gátló ószinte légkör-hiánya.

Megjelent a felsőoktatási intézmények felvételi rendjéről a tájékoztató

Több mint 80 oldal terjedelmű tájékoztató füzet jelent meg a felsőoktatási intézmények felvételi rendjéről. A könyvesboltokban is kapható tájékoztató ismerteti az 1962 — 63-as tanévben induló nap-pali — esti — és levelező ta-gozatokat, szakokat, valamint a felvételi vizsgák tárgykörét és követelményeit. Áttekintést nyújt a főbb tantárgyakról, s részben arról is, hogy a fős-tájékoztató ismerteti az 1962 — 63-as tanévben induló nap-pali — esti — és levelező ta-